

STATIONSROMAN

Herman Brusselmans, Tom Naegels,
Anne Provoost, Oscar van den Boogaard
en Joke van Leeuwen

STATIONSROMAN

Een initiatief van NMBS-Holding en Eurostation

Eerste druk: september 2009
Auteurs: Herman Brusselmans,
Joke van Leeuwen, Tom Naegels,
Anne Provoost en Oscar van den Boogaard
Eindredactie: Vicky Vanhoutte
Coördinatie: Famous
Coverbeeld: Rein Vyncke
Zetwerk: François Millecamps
Wettelijk depot: D/2009/9942/1
ISBN: 978-90-9024562-1
www.stationsroman.be

Printed in Belgium, dankzij Océ
Verantwoordelijke uitgever: Eurostation, Brogniezstraat 54, 1000 Brussel
Reproductie verboden behoudens schriftelijke toestemming van de uitgever.

Beste lezer,

Dit is de eerste pagina van een bijzonder boekje. Een collector's item. Op de rails gezet ter gelegenheid van een al even bijzondere gebeurtenis: de feestelijke inwijding van het vernieuwde station Antwerpen-Centraal.

Deze imposante spoorwegkathedraal opende voor het eerst de deuren in 1905. In de loop der decennia verwelkomde het statige gebouw miljoenen reizigers.

Dankzij de inspanningen van de NMBS-Groep staat dit prachtige monument er vandaag na 10 lange jaren van restauratie en vernieuwing opnieuw in al zijn grandeur. Nu als doorgaand station met meer en langere perrons, en met een volwaardige tweede toegang.

Dit maakt van Antwerpen-Centraal meer dan ooit een vlot bereikbare, centrale ontmoetingsplaats in een opbloeiende stationsbuurt. Een aangename plek waar vanalles te beleven valt. Waar je cultuur en reizen, winkelen en eten, werk en ontspanning prettig combineert in een bruisende omgeving.

En hoe kon dit beter worden gevierd dan met de creatie van een stationsroman? Een literaire stationsroman weliswaar. Geïnspireerd op de verhalen die meereizen in de hoofden van pendelaars, toeristen en buurtbewoners. Aangevuld met de bagage van vijf topauteurs die vanuit de monumentale inkomhal van Antwerpen-Centraal elk één dag live en in hoge snelheid verderschreven op de verhaallijn van hun voorganger.

Eurostation en NMBS-Holding wensen u veel plezier met deze roman die leest als een trein. Waar u ook heen reist.

Antwerpen, 25 september 2009

Jürgen Blaffon en zijn dertienjarige zoon Armando kwamen het station Antwerpen-Centraal binnen. Jürgen was een rijzige veertiger met kort haar à la Cary Grant, een grote neus à la Abraham Moskowitz en een ferme kin à la Marlene Dietrich. Hij werkte als directeur-generaal bij een firma die toestellen produceerde waarmee de gezondheidstoestand van amoeben kon worden gemeten. Dat ging zo: een amoebe werd in het toestel gelegd en drie seconden later kon op een scherpje afgelezen worden hoe gezond het dier-tje was. Als het *pico bello* in orde was, werd het doorgesluisd naar de farmaceutische industrie, om er proeven mee te doen. Als het beest ziek was, werd het, in hetzelfde toestel, vernietigd door crematie. Jürgen was heel rijk en dat was ook aan hem te zien: hij droeg een pak van Martin Margiela, een hemd van *Comme des Garçons* en laarzen van A.F. Vandevorst. Hij had echter niks van een *nouveau riche* stuk vreten maar was een evenwichtige, niet arrogante, beleefde, leuke gozer die iedere maand een bedrag stortte op de rekening van Amnesty International, Animaux Sans Frontières en Red de Walvis. Kortom, een

gouden vent, zoals je ze in Vlaanderen nog weinig vindt, behalve Bart Peeters, Hugo Segal en pakweg de bassist van dEUS.

Jürgen was al een paar keer eerder in het vernieuwde Antwerpse station geweest en hij vond het prachtig. Voor Armando was het de eerste keer. ‘Wat vind je ervan, jongen?’ vroeg Jürgen. ‘Waarvan?’ vroeg Armando. ‘Van het station,’ zei Jürgen. ‘Ach, ik had het ietwat spectaculairder verwacht,’ zei Armando, ‘op het eerste gezicht zou je zeggen: verdomme, wat een schitterend station, maar als je beter kijkt, had het toch allemaal iets verrassender gekund. Kijk daar, die zuilen allemaal. Zijn er niet al genoeg zuilen in de wereld? Ik zal je dit zeggen, papa, de wereld gaat aan verzuiling ten onder.’

Jürgen besloot niet in discussie te treden met z’n zoon over verzuiling en ze gingen op een bank zitten. Ze moesten nog een tijdje wachten tot de trein uit Amsterdam zou arriveren. Uit die trein zou Belinda verschijnen, de nieuwe vrouw in het leven van Jürgen. Hij kende haar nu al een paar weken en hij vond de tijd rijp om haar voor te stellen aan z’n zoon. Jürgen had tegen Armando

gezegd dat hij een kersverse vriendin had, en Armando had redelijk ongeïnteresseerd gereageerd, maar het was belangrijk voor Jürgen dat z'n zoon en Belinda goed opschoten, en daarom moest Armando Belinda zo snel mogelijk ontmoeten. Die ontmoeting zou vandaag plaatsvinden. Belinda kwam met de trein uit Amsterdam, ten eerste omdat een treinreis heel fijn kan zijn en ten tweede omdat ze geen rijbewijs had en aldus geen enkele verplaatsing met de auto kon uitvoeren, de stomme trut. Was ze echt zo stom dat ze niet eens een rijbewijs kon halen? Ja, dat was ze. Er waren wel meer dingen die ze niet aankon, zoals een lekkere maaltijd bereiden, een dvd-speler installeren en een man seksueel behagen alleen met gebruik van haar pink. Dat is nochtans niet moeilijk: als een vrouw met haar pink op en neer gaat in de vooraf met vaseline ingesmeerde anus van een man kan hij heel wat genot ondervinden. Als er geen vaseline voorradig is, kunnen een paar druppeltjes maïsolie ook helpen.

Jürgen vond het niet zo erg dat Belinda niet van de slimsten was. In z'n ogen was ze simpelweg

de aantrekkelijkste vrouw die hij de laatste tijd had ontmoet. Hij had haar een drankje aangeboden in het American Hotel in Amsterdam, waar hij aanwezig was geweest op een amoebecongres. Belinda had het drankje geaccepteerd en even later zaten ze geanimeerd te praten, en nog diezelfde avond hadden ze voor het eerst gezoend, waarbij het Jürgen opviel dat de mondholte van Belinda smaakte naar iets wat de kat weleens uitbraakt, maar nou ja, de smaak van een vrouwenmond is niet het allerbelangrijkste in de wereld. Jürgen vond Belinda gewoon keitof en daarmee basta.

‘Papa, hoe lang moeten we nog wachten?’ vroeg Armando. ‘Een klein half uurtje,’ zei Jürgen. ‘Ik verveel mij,’ zei de knaap, die in wezen een verschrikkelijke etter was, net zoals alle pubers. Een doorslaggevend bewijs dat hij een tegendraadse klootzak genoemd kon worden was toch dat hij het nieuwe station van Antwerpen niet fantastisch vond? Terwijl het godverdomme ontegensprekelijk het mooiste station is van Europa. Als je het station van Antwerpen vergelijkt met dat

van Berlijn, Madrid, Luik, Toulon of Reykjavik, dan blinkt het telkenmale uit, al zal de competitie met het station van Toulon nauw bemeten zijn. Jürgen was ooit 'ns in het station van Toulon geweest en toen had hij gedacht: jongens toch, wat is me dit voor een prachtig station. Tot hij het nieuwe Antwerpen-Centraal zag, toen piepte hij wel even anders en besloot hij dat ook Toulon het, alleszins wat het station betrof, moest afleggen tegen de sinjorenstad. 'Hoezo je verveelt je?' zei Jürgen tegen Armando. 'Hier is toch van alles te doen?' 'Ja? Wat dan?' 'Je kan, om maar iets te noemen, kijken naar de honderden mensen die hier rondlopen. Dat is altijd leuk, kijken naar de mensen.' 'De mensen kunnen de pot op. Behalve misschien dat ene meisje daar,' zei Armando. Hij wees op een ongeveer vierentwintigjarig meisje dat een beetje voor zich uit stond te staren, terwijl ze allicht wachtte tot ze zich naar het juiste spoor zou begeven. Ofwel wachtte ze, net als Jürgen en Armando, op iemand die uit den vreemde kwam en die ze bij aankomst zou opvangen. 'Ga even naar haar toe,' zei Jürgen, 'en maak een praatje met haar.' 'Vooruit dan maar,' zei Armando. Hij

liep naar het meisje en zei: ‘Hoi.’ Het meisje keek naar hem, en zag een onnozele puber die probeerde haar lastig te vallen. Welopgevoed als ze was, zei ze toch: ‘Hoi.’ ‘Ik ben Armando,’ zei de jongen, ‘wie ben jij?’ ‘Ik ben Alexia,’ zei het meisje. ‘Wat doe je hier, Alexia?’ vroeg Armando. ‘Ik kom het station bekijken,’ zei ze, ‘ik schrijf er een thesis over. Ik zit in m’n laatste jaar architectuur en dit station is een van de meest memorabele architecturale prestaties in het België van de eenentwintigste eeuw.’ Armando vond deze griet enorm saai, met haar dwaze uitleg over architectuur en dat soort vervelende stuff, maar hij wilde wel het contact met haar uitbreiden omdat ze zo ongelooflijk mooi was. Ze was, qua vrouwelijke schoonheid, een combinatie van Roos Van Acker, Annelien Coorevits en Joyce De Troch. Oké, Joyce De Troch was langzamerhand behoorlijk aan het verouderen en Roos Van Acker liet maar niks doen aan die scheve tanden, maar Annelien Coorevits, daar liep Armando serieus geil op. Iedere keer als hij ’s avonds in z’n bedje uit de eigen trompet een melodie liet schallen, had hij in z’n gedachten Annelien Coorevits

die op z'n gezicht zat. Zulke vunze gedachten voor zo'n jonge snotneus! Maar de pubers van tegenwoordig zijn dan ook vroegrijp, wat allemaal de schuld is van de socialisten, met hun op alle gebieden veel te ver doorgevoerd emancipatiebeleid.

‘Zullen we later deze week eens afspreken?’ vroeg Armando. ‘Om wat te doen?’ vroeg Alexia. ‘Even bijpraten bij een koffietje, een glaasje bier of als je van het sterkere spul houdt een dubbele wodka,’ zei Armando. ‘Mag jij wel al alcohol drinken?’ vroeg Alexia verstoord. Ze hield niet van al te vroegrijpe kinderen en ze zou derhalve nooit voor de socialisten stemmen. Welneen, Alexia stemde op de CD&V, die een kind tenminste een kind lieten zijn, een vrouw een vrouw, een allochtoon een allochtoon en een katholiek een katholiek. Bovendien vond ze Jo Vandeurzen een attractieve man en had ze zelfs drie dagen tevoren, tijdens een middagdutje, nog gedroomd dat Jo op haar gezicht zat. ‘Natuurlijk mag ik alcohol drinken,’ zei Armando. ‘Ik mag toch zeker alles als ik wil. Ik mag gerust met jou seks hebben, besef je dat wel? Je zou de beurt van je

leven krijgen.’ Dat hoefde Alexia niet te pikken! Ze viel niet alleen op oudere mannen, maar ze viel daarbij ook nog ’ns geenszins op dit soort mormels met hun voorhoofd vol vieze pukkels. Ze gaf die verschrikkelijke Armando dan ook een peer tegen z’n smoel, terwijl ze hem toebeet: ‘Laat mij met rust, debiele aap.’ Armando was zo geschrokken van Alexia’s actie dat hij het op een huilen zette en blètend liep hij naar Jürgen. ‘Papa, papa,’ dreinde hij, ‘die stoute juffrouw heeft mij geslagen! Ik wil naar m’n mammie! Ik wil naar m’n mammie!’ Jürgen klemde Armando troostend in z’n armen en zei: ‘Ja, die juffrouw was heel stout, m’n jongen. Maar zet je eroverheen. Zo erg is het allemaal niet. Dat is nu eenmaal volwassen worden, met vallen en opstaan...’ ‘Toch wil ik naar m’n mammie!’ bleef Armando maar brabbelen. ‘Je weet dat je niet naar je mammie kan,’ zei Jürgen. ‘Je bent niet welkom bij je mammie en bij die lelijke meneer met wie ze samenhokt.’ Dat was zo. De nieuwe man van Jürgens ex-vrouw Lucy, een bouwvakker die Rudy heette, hield niet van kinderen in z’n buurt. Jürgen had niks tegen bouwvakkers, maar wel als

uitgerekend zo'n bouwvakker zijn vrouw van hem had afgepikt. Toen Lucy hem had opgebiecht dat ze verliefd was op iemand anders en van Jürgen wilde scheiden had hij kalm gereageerd en had hij gevraagd: 'Wat is het voor een kerel?' 'Hij heet Rudy, hij heeft erg mooie tattoos en hij is een bouwvakker,' had Lucy gezegd. 'Een bouwvakker!' had Jürgen, die even z'n kalmte verloor, geroepen. 'Jij laat een directeur-generaal stikken voor een bouwvakker?! Wat ben jij voor een hoer?!' Maar Lucy had zich door niks laten tegenhouden en nu woonde ze al een paar maanden samen met Rudy, die niks van Armando moest hebben.

Jürgen keek vol mededogen naar z'n zoon, die na de huilbui tegen hem aan in slaap was gevallen, en hij streek Armando's bles uit diens gesloten ogen. 'Met Belinda moet het anders gaan,' zei hij bij zichzelf, 'zij zal van Armando moeten houden of er zwaait wat.' De gedachte aan Belinda zorgde voor een warm gevoel in z'n binnenste en hij keek op z'n Longineshorloge om te checken hoe lang het zou duren eer z'n geliefde het station zou

binnenrollen. Verdomd, zeker nog een kwartier. Jürgen had zin om een sigaret op te steken, maar dat mocht hier natuurlijk niet. De architect die het station had ontworpen, zelf een fervent roker, had asbakken willen voorzien, maar de opdrachtgever had hem dat uit het hoofd kunnen praten. ‘In stations en op andere openbare plaatsen wordt niet gerookt en verder geen gezeik,’ had zelfs Patrick Janssens zich ermee bemoeid, en als Patrick Janssens in Antwerpen iets uit z’n bek wauwelt, dan wordt er geluisterd. Het gewicht van de snurkende Armando tegen z’n zij begon Jürgen te storen en hij maakte de jongen wakker door hem een tik tegen z’n neusbrug te geven. Nog half slapend mompelde Armando: ‘Annelien... Kom op mij zitten, jij hete doos... De vierkantswortel van honderdnegenenzestig is dertien... O, leefde Freddie Mercury nog maar... Waar ben ik, waar ben ik in godsnaam...?’ ‘Je bent in het mooiste station van de wereld,’ zei Jürgen. Z’n zoon begon hem de keel uit te hangen, maar het plan was hoe dan ook dat Armando Belinda zou ontmoeten, die over een dikke tien minuten uit de trein zou opdoemen.

Benlinda hadden haar ouders haar willen noemen, zodat hun beider namen in hun enig kind zouden voortleven, maar ze zagen op tijd in dat dat verwarring zou geven.

‘Hoe heet je?’

‘Benlinda.’

‘O, ben je Linda?’

Daarom hadden ze besloten samen de n te delen en werd het Belinda. Of Lin voor wie haar beter kende en niet van lange namen hield.

Belinda nam in Amsterdam de rechtstreekse trein naar Antwerpen. Daar zou Jürgen in het station op haar wachten. Ze had hem een paar weken eerder in Amsterdam ontmoet, waar ze samen wat hadden gedronken en hij verteld had over amoeben. Die waren volgens hem doorgaans troebel en korrelig vanbinnen en helder aan de buitenkant, waarna hij vroeg of zij ook zo was. Ze had geantwoord dat ze in elk geval niet troebel en korrelig was aan de buitenkant. En om een heldere indruk van haar binnenkant te geven, had ze ook maar meteen meegedeeld dat ze weinig

van amoeben af wist. Ze dacht eerlijk gezegd zelden of nooit aan eencelligen. Toen hij vroeg waar ze nog meer niet goed in was, behalve in de kennis van amoeben, had ze eraan toegevoegd dat ze nooit haar rijbewijs had gehaald, omdat ze het veel prettiger vond om met de trein te reizen. En verder gaf ze toe dat ze weinig inzicht had in elektronica, matig kookte en geregeld dingen kwijt was die ze ergens had neergelegd om te worden teruggevonden. Het leek haar beter zoiets maar meteen te vertellen.

Jürgen en zij hadden de nacht doorgebracht in een hotelkamer die werd betaald door de organisatoren van het amoebecongres, omdat hij daar een lezing had gehouden. Sindsdien belden ze elkaar om de dag. Hij had het te druk gehad om naar haar toe te komen en zij was voorlopig tevreden geweest met een onenightstand. Ach, hij was een prettige man, al had hij verkeerde schoenen aan. Hij zei dat hij veel goede doelen steunde en dat vond ze positief, maar om nu meteen een toekomst aan hem op te hangen, nee. Ze had zichzelf voorgenomen zich niet voor haar vijfen-

dertigste te binden. En het spreekwoordelijke verlangen naar het moederschap wilde zich maar niet in haar nestelen. Kinders heetten handenbinders, en haar handen hadden daar vooralsnog geen zin in. Maar een tegenbezoek aan Jürgen was een goed idee. Een romantisch dagje uit, een nachtje seks, en dan weer tot ziens kunnen zeggen.

Belinda kende Antwerpen niet. Ze had er wel veel goeds over gehoord. Ze had op internet het Centraal Station opgezocht. Het leek wel een kathedraal. Wat was men in het buitenland toch scheutig met ruimte. In Nederland moest elk vrij stukje grond meteen worden volgebouwd. Ze hadden er zelfs een woord voor: inbreiden.

Er waren zo te zien veel uitgangen in dat station. Ze had Jürgen nog telefonisch gevraagd of er niet een meeting point was, zodat ze elkaar op een duidelijke plaats konden treffen. Hij wist dat niet uit zijn hoofd, maar zou haar op tijd bellen waar in het station hij op haar wachtte. Meeting points, dacht Belinda, die hadden vaak de vorm van palen met daarop in een of meer talen dat ze bedoeld waren voor ontmoetingen. Bij de meeting

points die ze al eens had gezien, stonden eigenlijk zelden mensen die daar bezig waren elkaar te ontmoeten. Je zou verwachten dat mensen die graag eens een ander wilden ontmoeten zouden denken: laat ik eens naar een meeting point gaan. Er was zoveel eenzaamheid, maar de meeting points hielpen niet om dat op te lossen. Het was beter gesteld met de pariapalen en cirkelvormige zones die op Nederlandse perrons waren aangebracht als enig toegestane plek voor rokers. Daar had ze zoveel gezelligheid gezien toen ze erlangs liep. Misschien was het een idee om wat gericht ontmoetingspalen neer te zetten, bijvoorbeeld voor fervente lezers, voor liefhebbers van luitmuziek, voor mensen met depressieve neigingen.

Nog voor haar trein uit Amsterdam vertrok, was ze in een detective begonnen. Ter hoogte van Schiphol waren er al drie moorden gepleegd, voorbij Rotterdam kreeg ze een vermoeden wie het had gedaan, maar toen ze in Roosendaal was, bleek het toch een ander te zijn.

Ergens in Belinda's handtas ging haar gsm af.

Die tas was een groeve. Wat erin zat, moest ze opdelfen. Vrouwenkleren hadden nu eenmaal een chronisch gebrek aan zakken, dus je moest als vrouw altijd zo'n aanhangzak bij je hebben. Dat was zeker omdat er niet te veel storing mocht optreden in de aanblik der natuurlijke lichaamsvormen.

Ze had een telefoontje van vier vernieuwingen geleden, dat uit pure zwaartekracht telkens naar de bodem van haar tas zakte. Een tot beltoon omgebouwd stukje Mozart steeg op en zweeg weer voor ze haar gsm te pakken had. Het zou wel Jürgen zijn, hij zou wel iets hebben ingesproken. Ja, dat had hij.

'Dag mijn schone Belinda, je wist toch dat ik je zou bellen, waarom hou je je gsm dan niet bij je? Ik zit nu op een harde bank schuin achter het meeting point, want in het meeting point staan geen banken, hoewel het wel door een bank is gesponsord. De vloer en het dak hebben de vorm van een amoebe. Neem de roltrappen en ga dan naar rechts. Mijn zoon Armando is bij me, hij is

dertien, hij moet weten wie zijn nieuwe reserve-
moeder wordt.’

O nee, dacht Belinda meteen. Het zouden helemaal geen relaxte dag en nacht worden. Meneer had zijn zoon van dertien mee. Hij was al een toekomst aan het uitstippelen. Hij had zeker een vrouw nodig, een reservemoeder die klaar moest staan, maar zich ook almaar moest inhouden en vooral niet mocht opvoeden, want daar had zo’n kind zijn echte moeder voor. Jürgen kon dan de hele dag wegblijven om directeur-generaal van de eencelligen te wezen. Niks daarvan. Dit was een vergissing. Dit was niet wat ze wilde.

Ze keek om zich heen. Het was rustig in de trein. Iemand belde om te zeggen hoe laat hij aan zou komen. Die wist wat hij wilde. Een vrouw vroeg aan de conducteur of ze in Brussel-Zuid moest uitstappen of in Brussel-Midi.

Ik doe het niet, dacht ze. Ik doe dit die jongen niet aan. Wie weet hoe vaak hij al een reserve-
moeder heeft moeten ontmoeten die het toch niet

werd. Misschien al zijn hele leven, want wat wist ze eigenlijk van Jürgens verleden? Misschien kreeg dat kind al reservemoeders op zijn dak toen hij nog een kleuter was en had hij zijn best gedaan om zich in al zijn kwetsbaarheid te geven en waren ze toch weer weggegaan. Nu was die jongen een puber en durfde hij misschien niet eens aan de meisjes te beginnen, omdat hij had gezien dat vrouwen toch weer konden vertrekken.

En wat moest ze zeggen tegen zo'n jongen. Al die volwassenen die niets beters wisten te verzinnen dan te vragen hoe het op school ging. Jürgen had vast al tegen die jongen gezegd dat ze niet zo best kookte en geen directeur-generaal was maar administratief medewerkster die Latijn had gehad, en dat ze niets van amoeben af wist, maar dat ze heus wel aan elkaar zouden wennen, zij en Armando.

Zijn kind heette Armando. *Zich wapenend*. Alsof zijn ouders bij zijn geboorte al wisten dat ze het hem moeilijk zouden maken.

De trein was uit Roosendaal vertrokken. Ze had iets in het Frans horen omroepen, over een *dirksjon*. Nu moest ze een beslissing nemen. Als ze hem voor niets liet wachten met zijn Armando, zou dat het einde zijn van hun prille begin. Dat zou schuldgevoel geven, ongetwijfeld, want ze had hem beloofd te komen. Maar ze had een romantisch dagje verwacht en hij had haar niets verteld over een zoon die erbij zou zijn. Kon die man niet snappen dat ze daar niet op zat te wachten? Dertien jaar was die jongen, terwijl zij negenentwintig was.

Ze zou Jürgen iets laten horen. Ze zou hem sms'en dat ze helaas toch niet kon komen. Eigenlijk klopte dat ook wel. Ze kon een dergelijke vlucht vooruit van wat ze als iets in de speelfase zag niet goed aan. Maar nu ze toch bijna in Antwerpen was, wilde ze die stad weleens zien. Ze sms'te niet vaak. Langzaam vormde ze een zinnenetje, zonder leestekens: *het kan niet sorry later meer*.

Ze zette haar gsm uit en duwde het ding zo diep

mogelijk in haar tas. Meteen daalde er een weldadige kalmte in haar neer. Ze zou helemaal incognito met zichzelf een dagje Antwerpen doen en 's avonds weer teruggaan naar Amsterdam. En ze zou hem later wel uitleggen dat hij niet meteen met reservemoederschap moest aankomen. Bij haar niet.

De trein reed een tunnel in. Er werd omgeroepen dat ze bijna in Antwerpen-Centraal waren.

Belinda stond op en liep het gangpad door. Waarom heb ik dit niet eerder gedaan, dacht ze, waarom ben ik nooit eens zomaar in de trein gestapt om ergens anders uit te stappen en dan te kijken waar ik ben?

Perron 23 lag diep. Ze nam twee roltrappen omhoog en kwam op een plateau terecht dat er nieuw uitzag. Er hing het blauwe uithangbord van een politiepost. Ze vroeg zich af waar de andere reizigers waren gebleven. Er waren er meer uitgestapt dan er op de roltrappen hadden gestaan. Dit was een mooie plek voor overzicht.

Ver weg torende een gevelwand als een altaar, met de overdaad waar men honderd jaar geleden niet beducht voor was. Een halve cirkel in glas, een grote klok, het staal en steen van een nieuwe tijd die allang oud was. Ze bleef niet te lang kijken, want als Jürgen eencelligen kon onderscheiden, zag hij haar misschien ook wel vanop grote afstand staan.

Op een groot bord stond het hele station uitgetekend, verdieping per verdieping. Ze vond er de politiepost op terug. Het meeting point bleek zich op dezelfde verdieping te bevinden, maar dan helemaal aan de overkant. De meeste reizigers waren blijkbaar die kant uit gegaan. Voorbij eigenzinnig ontworpen banken met leuninggen tegen het languit liggen, vond ze een aankondiging. Er waren hier veertig juwelierszaken. Veertig. Geen broodjeswinkels, maar juwelierszaken. Zouden de Antwerpenaren nog gauw even voor sluitingstijd naar een juwelier gaan? Zouden ze allemaal behangen zijn met sieraden?

Ze vond een trap naar een hogere verdieping. Als

ze die nam, kon ze daarna pal boven het meeting point het station uit wandelen. Dan zou Jürgen op zijn harde bank haar onmogelijk kunnen zien.

De trap bracht haar een eindje voorbij de overkapping. Het woei licht en de zon scheen op de gebouwen aan de overkant van wat daar in de diepte een straat moest zijn.

Belinda liep het hele hoogste perron boven het meeting point af tot ze onder de grote klok belandde. Op een hoge glazen deur stond 'Uitgang', geflankeerd door twee bebaarde mannetjes. Erachter lag een brede trap die naar de enorme stationshal voerde. Er was iets aan de hand in die hal. Ik ben er niet, dacht ze, maar ze was er.

Jürgen was te ongeduldig, dat wist hij wel. Het was zijn eeuwige probleem. Laat de dingen toch komen zoals ze komen, zeiden ze dan. Blijf gewoon zitten, ontspan je, alles komt in orde. Wat kan er mislopen?

Jürgen kon tientallen dingen bedenken. Dat Belinda het meeting point niet vinden zou, bijvoorbeeld. Zó duidelijk aangegeven was het niet. Dat ze mensen zou aanspreken om de weg te vragen en dat iedereen haar zou afpoeieren: néé, ik heb die laatste euro die jij zogenaamd nodig hebt voor een ticket naar Parijs niet, jij verachtelijke junk, denk je dat we die trucs ondertussen niet kennen? Dat de batterij van haar gsm leeg was, waardoor ze zelfs niet op haar voicemail zou kunnen beluisteren waar hij op haar wachtte. Dat ze dan maar eindeloos zou lopen dwalen door het station, om uiteindelijk teleurgesteld de trein naar Nederland terug te nemen; zo'n kleine aftandse bordeaux trein, die ze anders alleen inzetten op de lijn van Kontich naar Lier maar waar zij zich nu leeg en vermoeid, haar kousen gescheurd en het huilen nabij, in perste, tussen die honderden rugzaktoeristen en zakenlui die van Antwerpen

naar Amsterdam spoorden en niet begrepen waarom dat niet in een wat luxueuzere trein kon... Hij zag het helemaal voor zich. Hij belde haar nummer voor de achtste maal en dacht: dat ze me niet komen vertellen dat zulke dingen niet gebeuren. Zulke dingen gebeuren wél.

‘Blijf jij hier?’ zei Jürgen tegen zijn zoon. ‘Ik ga even rondkijken.’

Armando haalde zijn schouders op.

‘Als je een vrouw ziet met bruin haar, niet al te groot, mooie benen, zeg haar dat ze hier op me wacht.’

‘Bruin haar, niet al te groot, *check*. Ik zie er al meteen vier. Zal ik ze allemaal vragen om hier op je te wachten?’

Kinderen.

Jürgen liep onder de gewelven door, voorbij de snoepautomaten en de lockers naar de centrale hal. Misschien dacht Belinda dat ze elkaar daar zouden treffen. Het was een voor de hand liggende plaats. In de periode vóór het ontstaan van de meeting points was dat de plek waar mensen op elkaar wachtten. Was hij in Belinda's plaats,

eenzaam en verloren, onbereikbaar en op zoek naar de man van haar dromen, dan zou hij daarheen gaan.

Hij was niet de enige met dat idee, zag hij al meteen. De hal krioelde van het volk en zeker aan de trappen was het een drukte vanjewelste. Hij vroeg zich af of hij enkele treden op zou lopen, om een beter overzicht te krijgen over het geheel. Zou hij Belinda herkennen in bovenaanzicht?

Het duurde even voor hij in de groep vrouwen, die opgewonden door elkaar schuifelden aan de voet van de grote trap, zijn eigen ex opmerkte. Misschien had hij het gevaar sneller kunnen inschatten; hij herkende eerst een aantal van haar 'vriendinnen', lotgenotes veeleer, stuk voor stuk verbitterde en gescheiden vrouwen die in het vuur van de haat voor hun respectieve exen een zekere band gesmeed hadden. Om de zoveel weken zagen ze elkaar voor een uitstap of een etentje, dus ja, toen hij hen zag, had hij moeten weten dat Lucy ook in de buurt zou zijn. Had hij dat vroeger beseft, dan zou hij de confrontatie hebben kunnen vermijden. Maar Jürgen was zo ge-

concentreerd op zoek naar Belinda dat hij Lucy pas herkende toen ze voor zijn neus stond.

‘Waar is Armando?’

Dat is wat ze zei. Altijd meteen in de aanval. Geen ‘hallo’ of niks. Jürgen was zo verbouwe-reerd dat hij zich een ogenblik niet kon herin-neren waar zijn zoon was. Hij stamelde iets on-begrijpelijks en Lucy herhaalde de vraag, nu op dreigende toon.

‘Waar is mijn zoon?’

Waarom gaf ze hem altijd het gevoel dat hij een slechte vader was? Met de scheiding had dat niets te maken; zelfs toen Armando pas geboren was, en zijn komst het vuur tussen hen voor het laatst had opgepookt, kwam het hem voor alsof hun huwelijk een aaneenschakeling was van onuitge-sproken verwijten. Én waarom dacht hij er nooit spontaan aan om melk te kopen voor Armando, én waarom was zij steeds degene die als eerste opstond om hem uit bed te halen, én waarom ging hij ervan uit dat het oké was om elke avond over te werken – patati patata. Ze zou hem ver-weten hebben dat hij niet zélf borstvoeding kon geven. Eenmaal gescheiden meende hij dat hij

dáár tenminste vanaf was, maar die illusie had hij allang opgeborgen. Een vader ontsnapt nooit aan de hoon van de superieure moeder.

‘Hij wacht,’ zei Jürgen, toen hij eindelijk van zijn verbazing bekomen was. ‘Op een bank,’ voegde hij daaraan toe, alsof dat een bewijs was van verantwoord ouderschap.

‘Alleen,’ zei Lucy.

‘Hij is dertien. Hij kan echt wel even alleen op een bankje zitten.’

‘Dat vind jij. Dat beslis jij. Dat mijn zoon van dertien wel even alleen op een bankje kan zitten. In een station. In *dit* station. Met het volk dat hier rondloopt.’

‘Je doet alsof het de Bronx is.’

‘Wat ga je doen als hij straks niet meer op dat bankje zit?’

‘Jezus! Hij zit straks gewoon nog op dat bankje! Waar zou hij heen gaan?’

‘We gaan nu samen kijken.’

‘Nu?’

‘Wil je wachten tot morgen dan? Denk je dat hij dan nog altijd op dat bankje op je wacht?’

‘Moet je geen trein halen?’

‘Mijn zoon is belangrijker dan die trein. Voor mij wel.’

Jürgen haatte het schuldgevoel dat ze hem telkens wist aan te praten. Elke keer opnieuw slaagde ze erin om hem onzeker te maken over zijn eigen beslissingen. Waarom had hij Armando ook alleen gelaten? Waarom was hij niet gewoon samen met hem op die bank blijven wachten tot Belinda opdaagde? Waarschijnlijk was ze ondertussen allang gearriveerd, en zaten ze daar, zij en zijn zoon, schaapachtig te grijnzen naar elkaar – hoe dom was dat? Hij had hen aan elkaar willen voorstellen, hij had dat correct willen doen: kijk zoon, dit is de vrouw van wie je vader houdt – en nu zaten ze daar zwijgend te wachten op hem, terwijl hij de levieten gelezen werd door zijn ex met haar hooghartige glimlach en haar mijn-zoon-is-belangrijker-dan-mijn-trein.

En toen begon hij te schelden. Het mocht niet, dat wist hij wel; ze hadden het hem al zo vaak gezegd. Maar het was niet anders.

Dat ze niet moest denken dat hij zich door haar zou laten vernederen. Dat riep hij.

Dat ze wist wat er kon gebeuren als ze doorging

met die spelletjes.

Dat hij ook spelletjes kon spelen.

Dat hij zich door niemand zou laten tegenhouden. Niet door die koeien van vriendinnen van haar, niet door Rudy-de-bouwvakker, door niemand. Zelfs al stond het hele station toe te kijken.

Dat kon hem allemaal niet schelen.

Dat riep hij. En meer.

Ze bouwen die enorme stationshallen niet omwille van de zuivere akoestiek, dat mag duidelijk zijn. Jürgen had het onwerkelijke gevoel dat, hoe luid hij ook brulde en hoe dichtbij Lucy zich ook bevond, ze hem simpelweg niet verstond. Het was alsof hij zijn eigen woorden hulpeloos kopjeonder zag gaan in een zee van geluid. Lucy reageerde ook nauwelijks. Met haar gekmakende glimlach bleef ze hem staan aankijken, onbewogen, wachtend tot hij uitgeraasd was. Ze had dit al zo vaak meegemaakt. Ze had zichzelf aangeleerd om niet te buigen, niet te beven, geen stap achteruit te zetten: zijn agressie was zijn zwakte. Iedereen kon zien hoe zwak hij was. Laat je maar gaan kereltje, gedraag je maar als een kind.

Als Belinda hem zocht, zou ze in die razende

galm zijn stem dan herkennen?

Hij moest rustiger worden, controle krijgen, deze situatie afhandelen. Er was geen enkele reden waarom dit alles in het honderd zou moeten lopen. Dat was maar een gevoel, zijn eigen emotionele reactie; dat patroon herkende hij ondertussen toch wel? Hoe dikwijls hadden hij en dokter Franck, bij wie hij wekelijks op visite ging, het daar niet over gehad? Het gaat niet om de gebeurtenissen, Jürgen, maar om je reactie erop. Andere mensen krijgen ook te maken met onaangename verrassingen, die hun plannen in de war lijken te sturen. Een lekke band, een aanrijding, hondenweer op reis, een ontmoeting met je ex... Het hangt helemaal van jou zélf af of dat soort vervelende toevalligheden de boel verpesten of niet. Je moet het toeval toelaten in je leven. Er niet zo agressief op reageren. Dan maak je het zélf erger. De mens is zijn eigen grootste vijand.

Dat was het soort dingen dat dokter Franck zei. De mens is zijn eigen grootste vijand. 'En je vijand moet je kennen.'

Jürgen ademde diep in en liet de lucht in kleine pufjes weer ontsnappen.

‘Als Armando bij jou is, kom ik ook niet kijken hoe hij het stelt,’ kreeg hij, kalmer nu, uiteindelijk over zijn lippen.

‘Omdat je ervan uit kunt gaan dat hij bij mij alles krijgt wat hij nodig heeft.’

Hij slikte en slaagde erin zijn woede terug te dringen. Hij zei: ‘Ik hoor andere dingen.’

‘Wat bedoel je daarmee?’ zei ze.

‘Niets,’ zei hij. ‘Laat maar.’

Maar hij zag aan haar gezicht dat het raak was. Een fractie van een seconde bleef ze zonder antwoord. Toen zei ze: ‘Moet je niet nog een beetje roepen?’ maar dat zei ze omdat ze niet wist wat ze anders moest zeggen. En voor het eerst voelde het alsof hij haar gelijke was.

Lucy’s vriendinnenclub was erbij komen staan. Ze namen een dreigende houding aan. Jürgen knikte vriendelijk. Hij voelde zich goed, nu. Hij had de boosheid bedwongen. De mens is zijn eigen grootste vijand en die had hij verslagen.

‘Ik heb een nieuwe vriendin,’ zei hij.

Hij was niet van plan geweest om het haar te vertellen, maar in de roes van zijn kleine overwinning was het eruit voor hij het wist. Hij dacht: en wat dan nog? Als hij Belinda voorstelde aan zijn zoon, dan zou die dat toch aan zijn moeder vertellen. Als het dan toch officieel was, welaan dan, laat het dan officieel zijn.

‘We maken er een gezinsdag van vandaag. Armando, Belinda en ik.’

Het deed goed om haar naam uit te spreken. Hij vond de namen van zijn zoon en zijn vriendin wonderwel bij elkaar passen. Armando Belinda. Het zou een restaurant kunnen zijn. Of een zanger.

‘Ze is goed voor hem,’ ging hij verder. ‘Armando zei het onlangs nog. Papa, zei hij, het is alsof ze er altijd geweest is.’

Hij ging te ver, dat wist hij wel. Maar hij dacht: laat ik er even van genieten.

Alsof de duivel ermee gemoeid was, zag hij op dat moment Belinda staan. Hij keek van Lucy weg – wég van die krampachtige grijns op haar gelaat, die hem gelukkiger maakte dan hij in lang

geweest was – naar de trappen en daar stond ze. Zijn Hollandse furie, in al haar ravissante glorie. Hij vond haar mooier, opwindender ook, zelfs op deze afstand, dan ze tijdens die avond in Amsterdam had geleken. Omdat ze hoger stond, leken haar benen langer dan hij ze zich herinnerde. Ze was jonger dan Lucy, slanker ook; hij wist zeker dat zijn ex dat registreerde. Maar ook: ze was discreet, betrekkelijk zedig, ja: volwassen gekleed. Sexy en toch serieus – een vrouw die wel degelijk kon doorgaan voor Armando's nieuwe moeder. Ook dat, wist hij, registreerde zijn ex. Belinda hield zich discreet op de achtergrond; allicht voelde ze aan dat hij dit gesprek eerst moest afronden. Maar nu was het tijd voor haar om op de voorgrond te treden. Jürgen wuifde naar haar. 'Schatje!' riep hij. 'Bella Belinda! Heb je Lucy al ontmoet?'

Veel van de daden die we in ons leven stellen, dienen zich aan als helemaal niet zo bijzonder. We doen ze omdat we ze gewoon zijn. Diep in ons leeft het besef dat we ze niet zelf uitvoeren, maar dat boven ons iemand aan de touwtjes trekt. We zijn personages in een stuk *off-off* Broadway, en de gebeurtenissen om ons heen staan onder de regie van iemand die ons alleen maar bedenkt. Wij zetten de dingen niet in beweging, de dingen bewegen ons, ze houden ons strak aangespannen, als veters in een paar meisjesschoenen. Heel soms, echter, lijkt het alsof het touw wordt gevierd en een handeling zich zelfstandig ontvouwt. Dan voelt het alsof onze wil, die doorgaans aangebonden ligt en sloom afwacht wat er gebeurt, overeind gaat staan, gorgelend inademt, en meteen erna als een locomotief een geluid uitstoot, op het ritme van ijzeren wielen in een stalen bedding. We worden op zo'n moment niet langer door een goede hand geleid, maar er komt een geest in ons gevaren die handelt zonder ons te raadplegen. Dan maakt zich onze wil los van ons lot, en zijn we helemaal vrij. Dat is wat Belinda overkwam toen ze aan de voet

van de majestueuze trap in de centrale hal de man zag staan die ze had proberen te ontwijken. Hij was in een geanimeerd gesprek verwickeld met een groep vrouwen, allemaal in spijkerbroek en met hun tassen schuin over de schouder, gebild en op platte schoenen, klaar om de wereld in te gaan, desnoods naar plaatsen waar je als vrouw alleen beter niet komt. Hij stond met een hand in zijn achterzak door zijn ene been gezakt, het andere stoer naar buiten gericht. De panden van zijn jasje golfdend over zijn achterste. Hij sprak met heldere stem en met brede handgebaren. De mensen die op hun trein wachtten, vergaapten zich aan hen.

Wat een plek ook! Aan de kant van de oude hal liepen reizigers met trolleys dreunend voorbij, met rugzakken, met fototoestellen, met fietsen. Vrouwen in linnen broeken, in sari's, met klepmutsen en sjaals; mannen in anorak, in uniform, in kaftan, op sandalen; Vlaamse, Spaanse, Russischtalige globetrotters en polyglotten, ze waren er allemaal. Aan de nieuwe zijde van het station had je dan de stroomversnelling: mensen haastten zich de roltrap af, een omroepstem weer-

galmde. Dat men een plek zo uitholde, ontpitte, dat men gehoor gaf aan de behoefte van reizigers om zich in te graven, zich door geen enkel obstakel te laten tegenhouden en ondergronds onder de stad door te gaan, het was verbijsterend. Ze bevond zich op de grens tussen twee arena's, wat een decor voor een ontmoeting, een weerzien, een ruzie, het maakte niet uit wat je hier beleefde, alles werd een belevenis. En nu op een plek als deze Jürgen aan te treffen...

Zijn verbluffend knappe verschijning, zoals hij daar stond, in *die Mitte*, met zijn kuif en zijn rechte rug, zijn uitgezochte kleren en zijn nieuwe schoenen, het deed haar adem stokken. Niet dat ze wist welke partij hij in het zangstuk daar beneden floot, het leek haar niet van belang, ze voelde vooral vreugde in zich opkomen. Ze hield ter hoogte van een pilaar stil en probeerde zichzelf weer in de hand te krijgen. Misschien, dacht ze, zijn we als het op de liefde aankomt toch echt wat haar vriendinnen beweerden: bordkartonnen personages in een stationsroman, niet meer tot logica in staat, overgeleverd aan een deining, aan het ritmische tikken van de schrijver op zijn kla-

vier. Ze legde haar hand op de borstwering. Ze deed nog een keer een poging om te zien wie er echt stond, daar aan de voet van de trap: een groot kind, een onzekere kerel tussen vrouwen van stavast.

‘Vertel ons over die man uit België,’ hadden haar vriendinnen in Amsterdam haar gevraagd. ‘Wat zie je in hem?’

Ja, wat zag ze in hem? Ze had hem ontmoet in het luidruchtigste deel van de stad. Toch had Amsterdam die avond zo kalm geleken, alsof hij de Leidsekade in water had doen neerdalen. Ze hadden uren gepraat. Ze hadden meteen toegegeven aan de dorst van hun keel, best wel tergend, want de dorst van hun hart werd alleen maar uitgesteld. Maar samen met haar maag was haar begeerte steeds voller geworden, twee zwellingen in één lijf, alsof daar in die smalle lenden van haar genoeg plaats voor was. ‘Tooi je je omdat je weet dat ik kijk, of ben je altijd zo kamer-vullend mooi?’ had hij in de lounge van het hotel gevraagd. Die taal! Die manieren! Zijn Vlaamsheid, dat was wat ze in hem zag.

Belinda draaide zich om. Harde banken waren er in het station genoeg, maar waar was het kind? Niet op de harde bank aan de kop van het station, en niet bij zijn vader. Belinda had met kinderen geen ervaring, maar vanaf welke leeftijd liet je ze op een plek als deze alleen? Was Jürgen een vader zo door een groep vrouwen afgeleid dat hij zijn zoon vergat, dan wilde ze dat graag meteen weten. Ze stak het plateau glad als een ijspiste over en ontwaarde de jongen. Hij zat netjes op de plaats van afspraak, de harde bank niet ver van het meeting point, in zijn hand de iPhone die ze van ver herkende omdat Jürgen er meteen bij hun eerste kennismaking haar nummer in had opgeslagen, en die de voorbije weken zoveel mooie woorden tot bij haar had gebracht. Ze zag meteen dat hij de zoon van Jürgen zijn moest, Armando, hij leek sprekend op zijn vader, zelfde onverschrokken houding, zelfde verlegenheid die die houding verraadde. Omdat ze aan de alleenheid van zo'n kind niet kon weerstaan nam ze de roltrap tot beneden. Ze ging naast hem zitten. Wacht je op iemand?' vroeg ze.

Armando schommelde met zijn been en liet zijn

grote, donkere ogen onderzoekend op haar rusten. Hij wachtte al een tijdje tot hij iemand vond om nog een keer een praatje mee te maken. Dankzij zijn dut was hij over het blauwtje van daarnet heen. Hij rechtte zijn rug en schoof de gsm in zijn zak. ‘Ik niet, nee. Mijn vader wel.’ Hij wees met zijn kin naar de mensenmassa verderop. Belinda keek geïnteresseerd in de richting die hij aanwees.

‘Ze komt niet, ze stuurde zonet een sms. Hij weet het nog niet, hij heeft het te druk met ruziemaken met mijn moeder.’

‘Zal hij teleurgesteld zijn?’

‘En niet een klein beetje. Het was zijn nieuw lief. Een Hollandse.’

‘Oeps, je nieuwe mama dus.’

‘Ja, *you wish*.’

Nu was Armando misschien wel een klein kind, hij was niet op zijn achterhoofd gevallen. Mooie benen, Hollands accent, bruin haar, niet al te groot, dit was ze natuurlijk. Ze was toch gekomen, dat had je met vrouwen, ze sms’ten altijd iets anders dan ze bedoelden. ‘Kweetnie,’ zette hij zijn theaterstukje voort. ‘Ik heb haar nog niet

ontmoet. Ze is Hollands, ze zal wel weer behoorlijk *big-boned* zijn. Over het algemeen zijn de vrouwen die mijn vader ginds oppikt meer walvis dan vrouw. Ze stranden meestentijds in Roosendaal, en sturen dan een sms'je dat ze toch niet komen, waarna wij spontaan wat geld gaan storten voor de stichting Red de Walvis.'

Belinda keek hem belangstellend aan, haar handtas naast zich op de bank. Haar luisterende houding, haar twinkelende ogen, deden Armando voortgaan op zijn elan: 'Mijn vader experimenteert, moet je weten. Samen met een ander stel in elkaars stijf sel roeren vindt hij *de max*. Daarover heeft hij het net met mijn moeder. In Vlaanderen doet iedereen het. Ik heb hier al veel *swingers* voorbij zien komen, meestal zijn het stellen die eigenlijk ook eerder in de Stille Oceaan thuis horen.'

Een eindje van hen vandaan stond een jonge vrouw met het hoofd in de nek naar het glaswerk van het stationsgebouw te kijken. Ze was Belinda meteen opgevallen, omdat ze zo mooi was.

Ze maakte nu en dan een aantekening in haar

blocnote en keek dan opnieuw belangstellend om zich heen. Nu viel haar oog op Belinda, en meteen kwam ze met maaiende stappen op haar af. ‘Kijk uit met die kleine,’ zei ze snel, ‘hij is seksueel geobsedeerd.’

‘Daar was ik net achter,’ antwoordde Belinda met een brede lach.

‘Niet dat ik hem dat kwalijk neem,’ ging het mooie meisje verder, de punt van haar potlood in haar volle lip gedrukt, ‘want zijn we dat tenslotte niet allemaal? Neem mij nu: botergeil word ik van dit station. Ik weet niet of ik het alleen ben, misschien heb jij het ook? Als jij naar deze diepte kijkt, denk je dan ook meteen: de architect van deze holte, die wil ik ontmoeten? Moet dat niet een bijzonder lieve, zachte man zijn? Kijk naar die vorm. Dat is toch een echte baarmoeder. Hoe de hals door die aanrijdende treinen de hele dag lang zachtjes wordt gepenetreerd, helemaal pijnloos. Vergelijk dat met die brug die ze hier verderop willen bouwen. Een viaduct met pylonen hoger dan de kathedraal. Fallusarchitectuur is dat, zonder gevoel voor de zachte weefsels van de stad, ik heb daar geen ander woord voor.’

‘Tja,’ zei Belinda, die niet begreep waarover het meisje het had, en dus ook niet door had dat de jonge schoonheid die een thesis schreef over dit station bijlange niet zo CD&V was als ze zelf dacht. Belinda kon zich voor de fallusarchitectuur verder niet zoveel interesseren. Ze wilde eigenlijk met Armando praten. Aan zijn voorhoofd te zien stond zijn hormoonhuishouding absoluut niet op punt, dus ze probeerde vooral naar de onderste helft van zijn gezicht te kijken, zodat ze hem met haar blik niet in verlegenheid bracht. ‘Weet je hoe bang de Spanjaarden in de Gouden Eeuw voor de Hollandse vrouwen waren?’ vroeg ze, haar hoofd lichtjes naar hem toe gebogen. ‘In Haarlem goten huisvrouwen ketels kokende olie over hun soldaten heen. Ze waren verbluft. Ze hadden nog nooit vrouwen met zoveel spieren gezien. Er waren in die tijd hogere boetes voor het slaan van een echtgenoot dan voor het slaan van een echtgenote, omdat ze zoveel harder sloegen.’

De jongen rukte kort met zijn hoofd om zijn bles uit zijn ogen te houden. ‘Ja, dat kunnen ze,’ zei hij schel. ‘Maar weten ze ook wat ze voor een

man kunnen doen. Met een beetje maïsolie, bijvoorbeeld, en hun pink?’

Belinda keek hem zonder met haar ogen te knippen aan. ‘Je weet dat ik het ben, hè? Je bent goed op de hoogte. Om die maïsolie heeft je papa inderdaad verzocht. Ik heb hem verteld hoe ik zo iets noem: een massage met een *happy ending*. Om tot een happy ending te komen, moet je eerst werken, heb ik hem verteld, want zo iets komt niet vanzelf.’

De jongen maakte een snorkelend geluid in zijn neus. Zoals hij daar nu zat, leek hij nog meer op zijn vader: aldoor de mond vol van het dagelijkse gerommel en gestommel, maar zodra je iets terugzei rood worden als een baksteen.

‘Wil je weten wat jouw papa en ik dan wel gedaan hebben?’ vroeg ze.

Hij trok zijn schouders op en keek van haar weg. Belinda begreep zijn reactie, niets zo goor als luisteren naar wat je vader in bed uitricht. Ze schoof wat dichters naar hem toe en vertelde het toch. Ze beschreef hoe ze op de kamer in het hotel samen op het balkon waren gaan staan. Eerst naast elkaar, dan schuin achter elkaar, en hoe de wind die in de duisternis opspeelde haar

haren in zijn gezicht had geslagen, en daarmee haar denken had verdoofd, en misschien ook het zijne. Ze had zich omgedraaid, haar kin naar voren geduwd en hem haar mond aangeboden. Ze had zijn tanden gevoeld. Zijn vingers waren ijskoud geweest. Ze had haar best moeten doen om het niet uit te schreeuwen, alsof hij ijspegels over haar dij liet gaan. ‘Ik weet waar een man van houdt. Ik ken de uitzichtloosheid van het behagen, ik heb het bij andere mannen gezien. Het flakkert op en dooft weer uit, het is niet iets wat je kunt vasthouden. Zijn ledematen waren knokig, zijn hele lijf was gladgeschoren. We gingen liggen. En dan, de roerloosheid van zijn bekken! Was ik helemaal naar hier gekomen om hem dan lamlendig te zien worden van schrik? Ik keek in ongeloof naar zijn haarlok, zijn oorschelp, de stoppels op zijn kaak. Hij lag bewegingloos op zijn rug, de ogen gesloten, en haalde langzaam adem, de lucht zachtjes ronkend in zijn neus. Er speelde een kleine glimlach om zijn mond. ‘Kom,’ zei hij, ‘we spelen dat ik al sliep.’ ‘Ja,’ zei ik, ‘jij sliep al,’ en ik raakte hem aan, mijn vingertoppen over zijn arm, zijn elleboog, zijn

sleutelbeen, zijn borst, behoedzaam, omdat ik geloofde dat delen van hem zouden verdwijnen als ik ze te onbesuisd bevoelde. Ik maakte me zo lang mogelijk, spreidde me over hem uit. Ik omhelsde hem zoals ik ooit hoop een kind te omhelzen...'

'Hij verliet het bed niet gracieus, daarvoor was hij te verlegen. Op zijn wangen had hij een blos die er eerder niet was, zijn lichaam zat onder de rode vlekken. De warmte die hij naliet, had iets grenzeloos, alsof het nooit meer koud zou worden. Ik had kramp in mijn dijen, pijn straalde tot aan mijn navel, want het was lang geleden dat ik zo hard had gevreeën, maar de pijn is mooi als een bries.'

Armando krabde door zijn haar. Hij lachte en in zijn mondhoek werd een stuk kauwgom zichtbaar. 'Weet mijn vader al dat je hier bent?' vroeg hij. Belinda schudde het hoofd. Het verhaal had haar duizelig gemaakt, net als toen. Ze haalde een paar keer diep adem en zag hoe de jongen keek naar hoe haar borst rees en daalde, in dat bloesje speciaal voor deze gelegenheid uitgekozen, als een natte handschoen spannend om haar lijf. Heel even had ze een beeld van zichzelf als in-

sect, met wespentaille, voelsprietten, en vleugels die ze elk moment kon verliezen. Drie paar poten, een larve die ze overal meedroeg, en een gifangel vol zuur.

Ze legde haar hand op zijn voorarm. ‘Zie je die gaanderij daar boven?’ fluisterde ze de jongen in het oor. Nu ze weer de einders van het station overschouwde, kreeg het beeld dat de mooie studente met de blocnote had gebruikt ineens intense duidelijkheid. Het blinkende, nieuwe station vertakte zich in het oude met twee symmetrische gaanderijen, door de tijd grondig verweerd. Wachtende eierstokken waren het, de warme rafelranden van de leegte. ‘Laten we daar gaan staan, we gaan ze verrassen.’

Belinda en Armando liepen tegen de mensenstroom in de oude hal in. Belinda liet Jürgen het gesprek met de vrouwen in spijkerbroek afronden en zette toen een stap naar voren. Ze bleef staan tot hij haar opmerkte. Jürgen zag haar bijna meteen. Hij zwaaide en riep: ‘Schatje! Bella Belinda! Heb je Lucy al ontmoet?’

Lucy gaf Belinda een kus op haar wang. Het was toch niet omdat haar ex-man nu opeens op haar verliefd was geworden dat ze deze vrouw moest negeren. En ook niet omdat ze een Hollandse was. Vrouwen moesten solidair zijn om zich staande te houden tegenover klootzakken.

‘Je ruikt zo vertrouwd,’ zei Belinda.

‘Volgens mij gebruik je hetzelfde parfum,’ fluisterde Lucy.

‘Eternity,’ riepen ze allebei in koor en barstten in lachen uit.

Jürgen hoorde hun gelach versmelten tot een moederlijke oertoon. Het begon hem te duizelen. Alsof hij in een draaikolk werd opgezogen. Jürgen Blaffon had zojuist zijn ex met zijn huidige vrouw verbonden. Het oude en het nieuwe leven. De twee amoebes klonterden samen tot een nieuwe eenheid. Even dacht hij dat alle kreukels in zijn leven glad werden gestreken.

Hij keek op naar de koepel van het station en had zonder dat hij religieus of spiritueel was een godservaring. Hoe cynisch hij in de loop der jaren ook was geworden, nu geloofde hij plotseling in de goedheid van de wereld. Zijn blik zakte van

de koepel via de klok en het wapenschild met de leeuw omlaag en hield stil op het gezicht van een jonge vrouw. Nu hij in zo'n gelukzalige staat was, leek ook zij daarvan deel uit te maken. Hij herkende haar helemaal niet als de vrouw op wie hij vanmorgen Armando als een pitbull af had gestuurd.

Alexia had nog nooit zo'n paar prachtige ogen gezien. Ze keken niet naar haar, maar in haar. Ze drukte haar blocnote tegen haar borsten alsof ze deze onbekende man al in de armen sloot. Haar fascinatie voor dit stationsgebouw kon ze plotse-ling verklaren. Ze had voorvoeld dat het de plek zou zijn waar ze hem zou tegenkomen. Als je je nieuwsgierigheid volgde, kwam de liefde vanzelf. Ga niet op zoek naar de liefde, zou ze iedereen willen aanraden, laat je leiden, de liefde komt vanzelf.

Mensen uit alle richtingen stroomden door het station. Op weg, op zoek, op de vlucht. Ze wisten niet wat voor monumentale ontmoeting er net plaats had gevonden. Alleen engelen zouden kunnen zien dat er op dit moment een gouden draad was gesponnen tussen de man en de jonge studente.

Bovenaan op de trap verscheen Armando. Hij overschouwde als een ranzige putto het wereldtoneel en kon zijn ogen niet geloven. Hij zag zijn bloedeigen mamma met die vervangmammie babbelen, terwijl zijn vader een andere richting uit keek. Nu zag hij de gouden draad duidelijk hangen. Het liefst was hij er als een koorddanser opgesprongen om met de blik van zijn vader in de rug op Alexia toe te lopen en zijn mond op haar mond te leggen. Maar de vader was nu zelf de draad aan het aflopen en stapte toe op de studente die Armando net nog zo wijsneuzig had afgewezen. Hij hoopte dat ze zijn vader ook een blauwtje zou laten lopen.

Terwijl Jürgen gehyponotiseerd op de jonge vrouw afstapte, zei Lucy tegen Belinda: ‘Hij is ons al lang vergeten.’

Belinda was een beetje gekrenkt, omdat ze de aandacht van Jürgen maar zo kort had kunnen vasthouden. Maar tegelijk was ze opgelucht, want ze wilde geen man meer die haar pijn deed. Ze had zich op oudejaarsavond voorgenomen om dit jaar alleen nog maar met mensen om te gaan die haar gelukkig maakten.

Lucy gniffelde terwijl ze haar ex-man met de jonge vrouw zag praten, want ze zag nu haarscherp hoe Jürgen Blaffon functioneerde. Hij bewoog zich in de liefde als een ongeleid projectiel.

‘Hoe heet je?’ vroeg Jürgen.

‘Ik ben Alexia,’ zei ze.

‘Wat een mooie naam.’

Zo eenvoudig kon een liefdesverhaal beginnen. Zijn hand lag al om haar middel terwijl zij naar adem hapte.

Jürgen Blaffon had sinds zijn studietijd vaak gedroomd dat alle vriendinnen in zijn leven op zijn begrafenis zouden komen en het allemaal eens waren dat hij een eikel was. Hij had daarover met dokter Franck gesproken, want die droom maakte hem onzeker. Zou er niet één vrouw overblijven die wel van hem bleef houden? Zou Alexia een van die vrouwen zijn? Wat had het voor zin om over zijn begrafenis na te denken nu hij met zijn handen over haar heerlijke ruggetje streek. Armando hield zijn adem in. Zijn vader en Alexia liepen rakelings langs hem heen in de richting van het café. Ze merkten hem niet eens op. Stelletje verliefde dwazen!

De twee vrouwen beneden – zijn moeder en zijn gedoodverfde nieuwe moeder – waren op de onderste trede gaan zitten en bogen zich naar elkaar toe.

‘Eigenlijk ben ik opgelucht nu ik jou heb ontmoet,’ zei Lucy. ‘Ik vind je wel lief.’

‘Heb je zin om vandaag iets met mij te doen?’ vroeg Belinda, die niet vaak complimentjes kreeg.

‘Eigenlijk moet ik zo meteen aan het werk,’ zei Lucy terwijl ze op haar horloge keek. ‘Maar mijn baas is een eikel en vandaag laat ik hem gewoon zitten.’

Lucy, die haar man net nog had verweten niet goed op zijn zoon te passen, was nu al geruime tijd zelf haar zoon vergeten. Zo relatief is het moederschap. Een moeder waakt over haar kroost totdat ze wat belangrijkers te doen heeft. De nieuwe vlam van haar man in de ogen kijken bijvoorbeeld. Nee, Belinda was intussen al een oude vlam maar dat betekende niet dat ze ophield te branden. Haar ogen fonkelden terwijl ze Lucy over haar mislukte liefdes vertelde.

Arme Armando. Door iedereen vergeten. Zelfs

door zijn mammië en pappië. Kijk hem daar eens staan, bovenaan op de trappen. Een puber die zijn weg in het leven nog moet vinden. In die puber, in dat puistenkopje gingen echter allerminst armetierige gedachten schuil. Ik ben de dirigent, mompelde Armando, terwijl hij de hal inkeek. Ik overzie de mensheid, de wetten van de liefde. Als ik mijn vinger tussen de wijzers van de klok steek, staat de tijd stil.

‘Laten we eerst een kopje koffie drinken,’ stelde Belinda haar nieuwe vriendin voor.

De vrouwen liepen zonder Armando op te merken de trap op en gingen het café binnen. Ze zagen meteen rechts in de hoek Jürgen en de jonge vrouw in een diepe omstrengeling.

‘Ik vind het wel jammer,’ zei Belinda.

Lucy sloeg begrijpend een arm om haar heen en leidde haar naar een plaatsje recht tegenover het nieuwe koppeltje.

‘Hij kan wel goed kussen,’ zei Lucy.

‘Ik vind nooit meer zo’n seksbeest,’ fluisterde Belinda.

‘Dan moet je eens op vakantie gaan naar Ghana. Al mijn alleenstaande vriendinnen doen dat.’

‘Ben jij er ook geweest?’

‘De dag voordat ik ernaartoe zou vliegen liep ik hier op het Astridplein langs een steiger en werd nagefloten. Ik dacht: ik kan me op mijn leeftijd niet meer permitteren om niet achterom te kijken, het kan de laatste keer zijn, en daar stond mijn nieuwe man Rudy! Het was liefde op het eerste gezicht.’

‘Rudy, zo heet mijn teckel,’ zei Belinda dromerig. ‘Soms denk ik dat hij voldoende is.’

Jürgen merkte de vrouwen tegenover hem helemaal niet op. Hij was opgehouden te kijken en denken. Tongzoenend met het meisje met de mooie naam hoefde hij alleen maar te voelen. Maar zelfs als Belinda en Lucy hem ter verantwoording hadden geroepen lag zijn antwoord klaar. In zijn studententijd had Jürgen namelijk een theorie bedacht. Om zichzelf te rechtvaardigen. Hij dacht: als ik alle vrouwen als één vrouw zie dan is er geen probleem. Dan hoef ik me nooit verscheurd te voelen. Door ze allemaal te beminnen, ben ik de vrouw nooit ontrouw.

De zoon stond door de glazen deur van het café naar binnen te kijken en zag de twee nieuw ge-

vormde paren. Zo zouden er iedere dag opnieuw in de wereldgeschiedenis nieuwe combinaties ontstaan. De mogelijkheden waren eindeloos. Hij zette een stap naar achteren en keek naar beneden in de stationshal. Het centrum van de wereld waarin de mensheid elkaar kon ontmoeten. Hij was dertien jaar, hij had een heel leven de tijd. Hij begon uit te rekenen hoeveel liefdes hij nog zou krijgen. Drie in een dag, dat waren er bijna duizend per jaar en dat zeker tot zijn veertigste, dat waren er veertigduizend. Dat klonk als hard werken. Maar het klonk ook als een heerlijke overvloed. Liefde was een vorm van openbaar vervoer. En dit Centraal Station was de tempel der liefde. Op dat moment keek hij in de ogen van een meisje. Een heel lief meisje. Misschien net zo oud al hij. Met lang springerig blond haar, een lief wipneusje en een onweerstaanbaar lachje. Godverdomme, mompelde Armando.

Lucy, die net met Belinda het café uitliep, zag haar zoon gebiologeerd naar het meisje staan kijken. 'Is mijn zoon niet vertederend,' zei ze tegen Belinda. 'Hij is net zijn vader.' Ze liep op hem toe en omarmde hem. Armando schrok wakker

uit zijn zoete droom. Dat was wel het stomste wat zijn moeder kon doen. Wat moest dat wipneusje wel niet van hem denken? Dat hij een mamma's kindje was? En toen kwam ook opeens zijn vader naar hem toe en pakte hem vast. Hij voelde nu de vier ouderarmen om zich heen. Als een grote octopus.

'We houden van je,' zei zijn vader.

'God, wat houden we van je,' herhaalde zijn moeder.

Wat een stelletje slijmbakken, dacht hij maar toch vond hij het wel fijn om te horen. 'Wat zei je, mammie?' vroeg hij onschuldig.

'God, wat houden we van je,' herhaalde ze.

Inderdaad, zijn naam was god.

Hij zag Alexia en Belinda een paar meter verder toe staan kijken. Ze waren helemaal niet bezig elkaar de haren uit te trekken. Ze keken hem aan met vertedering. Hadden ze wat geslikt of zo? En nog steeds die armen van zijn vader en moeder om hem heen.

'Je mag Jürgen hebben,' zei Belinda tegen de studente.

'Ik wil niets liever dan dat,' riep Alexia.

Belinda legde een arm om Alexia heen. Ze had het gevoel dat ze er vandaag twee vriendinnen bij had gekregen. Eigenlijk mocht ze Jürgen daarvoor dankbaar zijn.

Armando kon intussen zijn blik niet van het wipneusmeisje afhouden. Ze keek hem ondeugend aan. Hij werd zo blij van binnen, want hij wist zeker dat hij haar zo meteen in zijn armen mocht nemen. Hij hoefde haar niet af te straffen, want ze was veel te lief. Armando, die nooit had begrepen wat liefde was (het klonk als iets klefs en slecht voor je tanden), dacht dat het hiermee te maken zou kunnen hebben.

Zacht worden.

Het was ongelooflijk wat er toen gebeurde, maar het gebeurde echt. Ik heb het met mijn eigen ogen gezien. Op de monumentale trappen van het Centraal Station van Antwerpen begonnen allemaal mensen spontaan te zingen. Een koor van mannen en vrouwen die op het eerste gezicht niets met elkaar te maken leken hebben. Het was een soort Latijnse hoogmis. Aan de voet van de trap stonden tientallen rolkoffertjes als publiek opgesteld. Het meisje stond nog steeds naar hem te

kijken. Armando maakte zich uit de octopus los en spoedde zich op hemelse klanken in haar richting. ‘We wachten op je,’ hoorde hij zijn vader roepen. Armando gleed langs een gouden draad naar haar toe. Het beloofde een spannend, heerlijk, magisch leven te worden.

... en hiermee bent u aan het einde van uw literaire reis. We hopen dat u ervan genoten hebt, en dat dit zeldzame boekje een verdiende plaats krijgt in uw bibliotheek.

De realisatie van deze literaire stationsroman zou niet mogelijk geweest zijn zonder de inzet van volgende partners: auteurs Herman Brusselmans, Joke van Leeuwen, Tom Naegels, Anne Provoost en Oscar van den Boogaard, coverontwerper Rein Vyncke, de jury van de coverwedstrijd Gerda Dendooven, Carll Cneut en Gert Dooreman, eindredactrice Vicky Vanhoutte, Océ Printing (snelste printer ter wereld – drukwerk van het hele boek), SDD (online boekbindmachine in het station), GMC (laminatie van de cover), Munken (leverancier boekpapier), Radio 1, Gazet van Antwerpen, Famous, de medewerkers van Eurostation en NMBS-Holding en iedereen die op een of andere manier zijn gewaardeerde bijdrage leverde.

STATIONSROMAN

Herman Brusselmans	5 - 14
Joke van Leeuwen	15 - 25
Tom Naegels	26 - 36
Anne Provoost	37 - 49
Oscar van den Boogaard	50 - 60

Een initiatief van NMBS-Holding en Eurostation

Met dank aan

www.nmbs.be

ZuiderZinhen
PROF. DR. J. VAN DER VLIET

GVA GAZET VAN ANTWERPEN

Deze stationsroman kwam live tot stand in het station Antwerpen-Centraal van 20 tot en met 24 september 2009 ter gelegenheid van de officiële inhuulding van het vernieuwde station. In opdracht van NMBS-Holding en Eurostation.

ISBN 978-9-090245-62-1

9 789090 245621